

POSTANOWIENIE

21 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 21 marca 2024 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku J. S.

z udziałem Gminy Ż.

o stwierdzenie nabycia nieruchomości przez zasiedzenie,

na skutek skargi kasacyjnej J. S.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Rybniku

z 20 lipca 2022 r., II Ca 137/22,

I. odrzuca skargę kasacyjną;

II. oddala wniosek Gminy Ż. o zwrot kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 20 lipca 2022 r. Sąd Okręgowy w Rybniku oddalił apelację wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego w Żorach w sprawie o stwierdzenie nabycia nieruchomości przez zasiedzenie.

Skargę kasacyjną od powyższego orzeczenia wniósł wnioskodawca, zaskarżając je w całości i domagając się „uwzględnienia niniejszej skargi jako zasadnej, zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uwzględnienie wniosku o zasiedzenie nieruchomości (...) ewentualnie uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi drugiej instancji”. Po uzupełnieniu braków formalnych skargi kasacyjnej,

wnioskodawca wskazał, że wnosi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej.

Wymagania formalne jakie powinna spełniać skarga kasacyjna zostały precyzyjnie określone przez ustawodawcę w art. 398⁴ k.p.c. Zgodnie z jego brzmieniem prawidłowo skonstruowana skarga powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego a ponadto zawierać: oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części; przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie; wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany; wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie, a w sprawach o prawa majątkowe powinna zawierać również oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia.

Skarga wnioskodawcy nie spełnia wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c., tj. nie zawiera prawidłowo uzasadnionego wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnie do rozpoznania. Usuwając braki formalne skargi, wnioskodawca wskazał, że wnosi o jej przyjęcie do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. jako oczywiście zasadnej. Obowiązkiem skarżącego, zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., było zatem przedstawienie wyodrębnionego, profesjonalnego wyводу prawnego wskazującego, w czym wyraża się oczywistość skargi i przedstawienie argumentów potwierdzających, że skarga jest rzeczywiście uzasadniona (zob. postanowienie SN z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06). Skarżący tymczasem ograniczył się do hasłowego, tj. w formie równoważników zdań, podania uchybień, które w jego ocenie popełnił sąd drugiej instancji wydając

zaskarżone orzeczenie, nie uzasadniając na czym dokładnie uchybienia te polegają i dlaczego zdaniem wnioskodawcy świadczą o oczywistej zasadności skargi. Taki sposób konstrukcji uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie tylko nie spełnia wymogów określonych przez ustawodawcę w art. 398⁴ § 2 k.p.c., ale też nie może zostać uznany za profesjonalny wywód prawny. Dlatego też należało przyjąć, że braki skargi kasacyjnej nie zostały prawidłowo usunięte przez skarżącego, mimo skierowanego do niego w tym przedmiocie wezwania.

Dodatkowo należy także zauważyć, że wadliwy jest sposób skonstruowania przez skarżącego wniosku, o którym mowa w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. Skarżący domagał się bowiem „uwzględnienia niniejszej skargi jako zasadnej, zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uwzględnienie wniosku o zasiedzenie nieruchomości (...) ewentualnie uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi drugiej instancji”, tymczasem Sąd Najwyższy, w myśl art. 398¹⁶ k.p.c., w razie uwzględnienia skargi kasacyjnej może uchylić zaskarżony wyrok i orzec co do istoty sprawy. Nie jest zatem możliwa, jak wskazano we wniosku skarżącego, na etapie postępowania kasacyjnego, zmiana zaskarżonego orzeczenia poprzez uwzględnienie żądania wniosku.

Z tych względów skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Wniosek uczestnika o zwrot kosztów postępowania kasacyjnego oddalono, ponieważ zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego (zob. m.in. postanowienie SN z 19 listopada 2014 r., III CSK 280/14), koszty odpowiedzi na skargę kasacyjną, w której nie zawarto argumentów wskazujących na wady konstrukcyjne skargi, uzasadniających jej odrzucenie, nie mogą być – w razie odrzucenia skargi przez Sąd Najwyższy - uznane za koszty celowej obrony (art. 520 k.p.c. w związku z art. 398²¹, art. 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c.).

[SOP]

[ms]

